

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/109/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8717208237
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8717208237.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a sudkýň JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. a JUDr. Jany Burešovej v spore žalobcu Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Žilina, Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému G. L., P. XX.XX.XXXX, Y. X.Á. Š. XXXX/XXX, XXX XX D., o zaplatenie 1.302,20 eura s príslušenstvom, takto o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 20Csp/140/2017-70 zo dňa 16.3.2018

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v zamietavom výroku a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania.

Zrušuje rozsudok v časti vyhovujúceho výroku vo vzťahu k splatnosti a v tejto časti vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Žalovanému nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Poprad (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto: „Žalovaný je p o v i n ň ý zaplatiť žalobcovi sumu 1 302,20 eur formou pravidelných mesačných splátok po 50,- eur mesačne splatných vždy do konca mesiaca nasledujúceho po právoplatnosti rozsudku pod stratou výhody splátok v prípade neuhradenia jedinej splátky.

V prevyšujúcej časti súd žalobu z a m i e t a.

Žalobca má voči žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých súd rozhodne samostatným uznesením.“

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou súdu doručenu 31.7.2017 domáhal toho, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 1.302,20 eura s úrokom vo výške 28 % ročne od 5.7.2017 do zaplatenia, žiadajúc taktiež, aby súd žalovanému uložil zaplatiť mu náhradu trov s konaním mu vzniknutých. Žaloba bola odôvodnená tým, že medzi stranami sporu bola 22.4.2014 uzatvorená zmluva o bežnom účte, na základe ktorej žalobca viedol žalovanému účet, bol oprávnený poskytovať mu produkty a služby a účtovať na ťarchu vedeného účtu poplatky. Žalovaný bol povinný mať na účte dostatok finančných prostriedkov postačujúcich na vykonanie požadovaných transakcií, splátok úveru, poplatkov. Žalovaný svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy porušil, na účte sa dostal do nepovoleného prečerpania, preto žalobca pred zatvorením účtu vykonal 4.7.2014 internú účtovnú transakciu, debetný zostatok na účte žalovaného previedol na svoj vnútrobankový pohľadávkový účet. Po dobu nepovoleného prečerpania žalovaný je povinný platiť z prekročenej čiastky úrok 28 % ročne, ide o úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu.

Súd konštatoval, že žalovaný sa k žalobe písomne nevyjadril, na pojednávaní deklaroval ochotu úhrady dlhu formou splátok z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov.

Z vykonaného dokazovania zistil súd prvej inštancie tvrdenia o vzniku zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb z 22.4.2014. Uviedol, že k predmetnému účtu nebola zriadená služba povolené prečerpanie. Podľa súdu vzhľadom na skutočnosť, že žalobca nepreukázal, aby žalovanému poskytol službu povolené prečerpanie, je nelogické, aby mu umožnil čerpať „nepovolené prečerpanie“ a pre takýto prípad účtovať úrok 28 % ročne, ktorý podľa súdu prvej inštancie odporuje dobrým mravom, preto žalobu v časti o zaplatenia úroku 28 % ročne zamietol.

Pri právnom posúdení odkázal na ustanovenia Obchodného zákonníka - § 708 ods. 1, 2, § 710 a na ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to proti výroku, ktorým súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a proti časti vyhovujúceho výroku, ktorou povolil súd zaplatiť žalovanému dlžnú sumu v splátkach. Žalobca mal za to, že rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu, v akom ho odvolaním napadol, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd z vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávnym procesným postupom mu znemožnil uskutočňovanie jemu patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pokiaľ mal súd za to, že návrh je neúplný, keďže podľa súdu z dôkazov nevyplývalo dohodnutie povoleného prečerpania, mal žalobcu vyzvať na doplnenie alebo opravu žaloby v zmysle § 129 ods. 1 CSP. Uvedené však súd nerealizoval, napriek tomu vo veci meritórne rozhodol, čím jeho postup bol procesne vadný a žalobcovi tým bola odňatá možnosť uplatňovať procesné práva za účelom účinnej ochrany jeho práv. Spolu s odvolaním predložil zmluvu o povolenom prečerpaní zo 6.8.2014 a 5.9.2014 s tým, že obe zmluvy boli uzatvorené prostredníctvom elektronického bankovníctva. Taktiež spolu s odvolaním predložil všeobecné obchodné podmienky a úrokové sadzby produktov, účinné ku dňu tvrdeného uzatvorenia zmlúv o povolenom prečerpaní. Konštatoval, že medzi ním a žalovaným uzatvorená bola 6.8.2014 zmluva o spotrebiteľskom úvere - povolené prečerpanie na účte, ktorou žalobca pre žalovaného zriadil limit povoleného prečerpania vo výške 380 eur s variabilnou úrokovou sadzbou 19,9 % ročne. 5.9.2014 bola uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere - povolené prečerpanie na účte, ktorou zriadil žalobca pre žalovaného limit povoleného prečerpania vo výške 500 eur s variabilnou úrokovou sadzbou vo výške 19,9 % ročne, výška limitu bola uvedená vo výpise z účtu. Žalovaný teda mal poskytnutú službu nepovolené prečerpanie na účte. Zrušením tejto služby a neuhradením dlžnej sumy sa žalovaný dostal do nepovoleného debetu vo výške debetného zostatku na účte. Nepovolené prečerpanie je prekročením v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, § 2 písm. f) a s oprávnením banky požadovať úroky za prečerpanie účtu počíta tak Obchodný zákonník, ako aj Zákon o spotrebiteľských úveroch v ust. § 18 ods. 1. Sadzba 28 % ročne je platná pre nepovolené prečerpanie, vyplýva zo všeobecných obchodných podmienok, článku 3.12, v spojení s výveskou úrokových sadzieb. Pokiaľ súd žalobu v časti o zaplatenie úroku 28 % ročne zamietol, je jeho rozhodnutie preto nesprávne. Rovnako nesprávne je rozhodnutie pokiaľ žalovanému povolil splácať dlh v splátkach. Žalovaný pritom nepredložil súdu nijaké dôkazy, ktoré by potvrdzovali a odôvodňovali možnosť pripustenia splátok, súd rozhodol svojvoľne, bez predloženia relevantných dôkazov preukazujúcich majetkové a sociálne pomery žalovaného. Poukázal taktiež na to, že žalovaný počas celého súdneho konania neuskutočnil ani jednu úhradu, neprejavil žiadnu snahu svoj záväzok aspoň čiastočne plniť. Žiadal preto, aby odvolací súd okrem zmeny rozsudku súdu prvej inštancie v zamietavej časti tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie, zmenil aj časť vyhovujúceho výroku v rozsahu splatnosti a uložil žalovanému zaplatiť dlh v lehote 3 dní.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), vzhľadom na včas podané odvolanie, preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu, v akom bol odvolaním napadnutý, ako aj konanie mu predchádzajúce, v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario). Miesto a čas verejného vyhlásenie rozsudku zverejnil na úradnej tabuli, ako aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 16.1.2019 (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru o tom, že odvolanie žalobcu vo vzťahu k zamietavému výroku rozsudku bolo nedôvodné, dôvodným však bolo vo vzťahu k tej časti vyhovujúceho výroku, ktorým bolo rozhodnuté o splatnosti dlhu.

5. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu; určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny

účinnok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov uplatnených žalobcom, to či súd prvej inštancie svoje rozhodnutie riadne odôvodnil, vychádzajúc z toho, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS/78/05).

6. Odvolaním nebol napadnutý vyhovujúci výrok rozsudku s výnimkou tej jeho časti, v ktorej súd prvej inštancie rozhodol o lehote na plnenie. V odvolaní napadnutom rozsahu vyhovujúceho výroku rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť a nebolo oprávnením ani povinnosťou podrobiť ho prieskumu. Podstata odvolacích argumentov žalobcu vo vzťahu k tej časti vyhovujúceho výroku, ktorou súd prvej inštancie rozhodol o lehote na plnenie, spočívala v tvrdení o svojvôli súdu prvej inštancie pokiaľ umožnil žalovanému zaplatiť dlh v splátkach. Vo vzťahu k zamietavému výroku rozsudku v tvrdení, že súd prvej inštancie nepostupoval zákonom upraveným spôsobom pokiaľ mal za to, že žaloba bola neurčitou, nesprávnosť zistenia skutkového stavu mala vyplývať z nesprávnosti vyhodnotenia predložených dôkazov. Súd prvej inštancie vec taktiež nesprávne právne posúdil.

7. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav. Dochádza k nemu vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

8. Nesprávne skutkové zistenia sú také zistenia, na základe ktorých súd vec posúdil po právnej stránke, a ktoré v podstatnej časti nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Dochádza k tomu vtedy, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov alebo vyjadrení strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli dôkazmi preukázané alebo vyšli najavo, opomenul. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov.

9. Oboznámením sa s obsahom spisu, odôvodnením napadnutého rozsudku, zisteným skutkovým stavom a právnym posúdením uplatneného nároku súdom prvej inštancie vo vzťahu k zamietavému výroku rozsudku, odvolací súd konštatuje zistenie takého skutkového stavu, ktorý vyplynul z dôkazov predložených súdu do času, než súd prvej inštancie o žalobe žalobcu rozhodol. Nie je možné konštatovať, že by rozhodovacím procesom súdu prvej inštancie došlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom a k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces, čo malo podľa žalobcu spočívať v tom, že súd ho nevyzval na doplnenie žaloby.

10. Žaloba je, čo sa obsahu týka, úkonom žalobcu, ktorým vymedzuje subjekty, predmet a obsah žalobou začatého súdneho konania. Sporové konanie je ovládané zásadou kontradiktórnosti, ktorá znamená, že ak má byť žalobca v spore úspešný, je potrebné, aby sa logická štruktúra príčin a následkov, ktoré on sám pokladá za skutkový dôvod žalobou uplatneného nároku, zhodovala so štruktúrou príčin a následkov vyplývajúcich zo zákonnej úpravy, pričom k skutkovým tvrdeniam musí označiť a predložiť dôkazné prostriedky, inak úspešným byť nemôže. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba.

Žalobca žalobou vymedzil uplatnený nárok ako nárok zo záväzkového vzťahu, ktorý porušil žalovaný tým, že na účte vzniklo nepovolené prečerpanie, s čím má byť spojená jeho povinnosť niesť následky ako dôsledok porušenia zmluvných povinností v podobe zaplatenia úroku za nepovolené prečerpanie účtu. Na preukázanie dôvodnosti svojho nároku označil ako dôkazy zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb z 22.4.2014, všeobecné obchodné podmienky žalobcu z 1.2.2014 a 1.7.2017, úrokové sadzby produktov účinné od 1.6.2017 a sadzobník poplatkov účinný od 1.1.2017. Podľa odvolacieho súdu nie je možné konštatovať to, že by žalobca predložil súdu žalobu, ktorá by mala vykazovať vady, dôsledkom ktorej by mala byť povinnosť súdu vyzvať žalobcu k ich odstráneniu. Neobstojí preto úvaha žalobcu, že súd prvej inštancie konal o neúplnom návrhu na začatie konania. Nie je možné zamieňať si neúplnosť návrhu s neunesením dôkazného bremena. Je to strana sporu, ktorá, pokiaľ z určitej skutočnosti vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky, má k tvrdenej skutočnosti predložiť alebo označiť dôkazy. Pokiaľ tak nerealizuje, nesie nepriaznivé následky v podobe takého

rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe dôkazov, ktorými bude disponovať do času, než o žalobe rozhodne.

11. Žalobca sa žalobou domáhal zaplata sumy 1.302,20 eura, ako aj úroku 28 % ročne z tejto sumy od 5.7.2017, ktorý mal byť úrokom za nepovolené prečerpanie účtu. Z dôkazov, ktoré predložil k žalobou definovaného nároku vo vzťahu k úroku 28 % ročne však nevyplýva dohoda o výške úrokovej sadzby 28 % za nepovolené prečerpanie účtu. Pokiaľ súd prvej inštancie mal za to, že z dôkazov nevyplýva relevancia nároku na 28 % úrok za nepovolené prečerpanie, nie je možné konštatovať, že by z vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Skutkové závery bolo možné realizovať len z tých dôkazov, ktoré boli súdu predložené. Pokiaľ žalobca súdu v odvolacom konaní predložil zmluvu o povolenom prečerpaní účtu, ktorá mala byť uzatvorená medzi ním a žalovaným, európske informácie o spotrebiteľskom úvere týkajúce sa povolených prečerpaní, všeobecné obchodné podmienky a sadzobníky, na tieto listiny nebolo možné prihliadať, nakoľko nespĺnili podmienky prostriedkov procesných útokov definovaných v § 366 Civilného sporového poriadku. Žalobca ani netrdil, že by ich bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Z dôvodov, ktoré odvolací súd uviedol vyplýva, že súd prvej inštancie rozhodol správne pokiaľ žalobu v prevyšujúcej časti zamietol, jeho rozhodnutie je správne aj v súvisiacom výroku o náhrade trov konania. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietavom výroku a v súvisiacom výroku o trovách konania, ktorý nebol žalovaným odvolaním napadnutý, ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP, potvrdil.

12. Žalobca odvolaním napadol aj časť vyhovujúceho výroku, a to časť o lehote na plnenie sumy, zaplata ktorej súd prvej inštancie uložil žalovanému, majúci za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti je svojvoľné.

13. Oboznámením sa s rozsudkom súdu prvej inštancie v tejto časti odvolaním napadnutého vyhovujúceho výroku rozsudku je možné konštatovať, že z odôvodnenia rozsudku vôbec nevyplýva jednak to, na základe akého ustanovenia akého právneho predpisu súd prvej inštancie rozhodol o tom, že povolil žalovanému zaplatiť dlh v splátkach a absentuje tiež akékoľvek zistenie skutkového stavu odôvodňujúceho postup súdu prvej inštancie pokiaľ žalovanému umožnil zaplatiť dlžnú sumu v splátkach. Rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti splatnosti dlžnej sumy je tým nepreskúmateľné, vydaním nepreskúmateľného rozhodnutia aj len v jeho časti sa stranám sporu bráni v možnosti uplatňovať svoje práva a oprávnené záujmy. V sporovom konaní musí súd poskytovať materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov. Vydanie nepreskúmateľného rozhodnutia je v rozpore so zásadou spravodlivého súdneho procesu (článok 46 Ústavy Slovenskej republiky). Súd prvej inštancie zaťažil svoje rozhodnutie v časti vyhovujúceho výroku vo vzťahu k lehote na plnenie, splatnosti, vadou, pre ktorú bolo potrebné napadnúť rozsudok v rozsahu, v akom bol odvolaním vo vzťahu k vyhovujúcemu výroku napadnutý zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP.

14. V priebehu ďalšieho konania súd prvej inštancie opätovne rozhodne o splatnosti, lehote na plnenie sumy, zaplata ktorej uložil žalovanému. Pokiaľ bude mať za to, že existujú dôvody pre to, aby umožnil žalovanému zaplatiť dlžnú sumu v splátkach, uvedie ustanovenie konkrétneho procesného právneho predpisu, ktoré rozhodnutie o inej, ako zákonom upravenej lehote plnenia upravuje a taktiež predpoklady, z ktorých je možné dospieť k opodstatnenosti záveru o dlhšej lehote splatnosti, ako je lehota 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V tejto súvislosti vezme zreteľ na to, že posudzovanie možnosti uložiť zaplata dlžnej sumy v dlhšej, ako procesným predpisom stanovenej lehote je vecou individuálnych skutkových zistení. Predpoklady, na základe ktorých by mohla byť uložená povinnosť plniť v dlhšej lehote musia byť povinnými osobami nielen tvrdené, ale súdom aj verifikované v zmysle dôkazov k tvrdeniam, ktoré strana pred súdom prezentuje.

15. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.